

Ting, at Rigsdagen ønsker at staa fuldstændig frit over for dette Spørgsmaal, naar det maatte trænge sig frem til Løsning. Jeg forstaar saa overmaade godt denne Stilling og ønsker paa ingen Maade at ville influere paa Rigsdagens fri Stilling i saa Henseende. Naar den ærede Ordfører sagde, at han nærede ikke nogen som helst Tvivl om, i hvilken Retning Administrationens Ønsker gaa i den Henseende, vil jeg dog bemærke, at der ikke fra min Side foreligger nogen Udtalelse om, hvilken Løsning jeg der ansér for den rigtige. Jeg ønsker ogsaa at staa fuldstændig frit over for dette Spørgsmaal. Dernæst vil jeg fremhæve en Udtalelse fra den ærede Ordfører, som jeg sætter megen Pris paa, og som jeg antager, han er fremkommen med paa hele Udvalgets Vegne, den nemlig, at man ønskede, at dette Spørgsmaal snart kunde blive forelagt Rigsdagen, saa at man kunde komme til en Løsning deraf. Det samme har jeg haft Lejlighed til at udtale flere Gange, og denne Sag ligger mig meget paa Sinde. Det glæder mig derfor, at ogsaa Folketinget mener, at man bør tage fat paa denne Sags Løsning, saa snart den foreligger saaledes, at der kan tages Stilling til den. Det glæder mig ogsaa, at den ærede Ordfører udtalte, at det ikke var noget heldigt Princip, dette at skride til en stykkevis Løsning af hele det kjøbenhavnske Banegaardsspørgsmaal. Jeg paaskønner det saa meget mere, som det jo ikke kan nægtes, at man netop ved Loven af 8de Maj 1894 har paa en Maade vist, at Rigsdagen i alt Fald ikke den Gang var tilbøjelig til at tage Spørgsmaalet op til samlet Løsning. Man vil huske, at der den Gang forelaa en samlet Plan til Sagens Løsning, men at Rigsdagen da viste den fra sig. Man vilde den Gang kun gaa til en stykkevis Løsning, og derfor har Administrationen med nogen Forsigtighed gaaet til at forberede en samlet Plan for Løsningen af de Spørgsmaal, som endnu staa til Rest. Det vilde dog ganske sikkert være mig kært, om Rigsdagen vilde modtage et Forslag om en saadan Løsning med Velvilje, selv om det ikke blev fremført i stykkevis Form, hvis jeg eller vedkommende Minister maatte finde Lejlighed til i en nær Fremtid at fremkomme med

et saadant Forslag. Hermed tror jeg at have udtalt mig om de forskellige Punkter, som angaa de af det ærede Udvalg stillede Ændringsforslag, som jeg saaledes anbefaler til det høje Tings Vedtagelse.

F. Bojsen: Som det højtærede Ting har set, er der opnaaet fuld Enighed i Udvalget om den gjorte Indstilling med Hensyn til Gennemførelsen af det her foreliggende Forslag, og jeg har ikke noget nærmere at føje dertil. Jeg har heller ikke noget at indvende mod den ærede Ordførers Udtalelse, naar han talte paa Udvalgets Vegne, idet vi alle ere enige om at beklage, at de Forudsætninger, som man gik ud fra 1894, for saa vidt ikke have slaaet til, som der er sket en Forøgelse af Bekostningerne ved Baneanlægget paa henvend et Par Mill. Kr. Jeg har altsaa ikke i saa Henseende nogen Indvending at gøre mod den ærede Ordfører. Det er derimod et Par Sidebemærkninger, som den ærede Ordfører lod indflyde, og hvorved han berørte Ting, der laa noget uden for det egentlige Ordførervæsen, som foranledige mig til at gøre et Par Bemærkninger. Den ærede Ordfører begyndte med at sige — eller rettere antydede med stor Forsigtighed, at der fandtes en Forbindelse mellem Loven af 8de Maj 1894 — jeg antager med Forliget i det hele — og Gennemførelsen af Jærnbaneordningen. Han syntes at frygte for at udtale en Antydning af en saadan Forbindelse. Den ærede Ordfører behøver vist ikke at nære nogen Frygt i den Henseende, det ligger vist ganske tydeligt for. Jeg vil derfor kun yderligere vejlede hans Tanke i den Retning. Det er nemlig klart, at Anlægget af Kjøbenhavns Godsbanegaard var et ganske naturligt Led i hele den Jærnbaneordning, der den Gang blev truffen for hele Landet, ikke alene betragtet fra det Synspunkt, som man altid har at gøre gældende, nemlig at naar den ene Landsdel faar nogle af sine Ønsker gennemførte, forlanger den anden Landsdel det ogsaa, men tillige fra det Synspunkt, at i samme Grad som man gaar til at anlægge et større Antal Jærnbaner, der til syvende og sidst altid udmunde i Landets Centralbanegaard her i Kjøbenhavn, maa der ogsaa med Nødvendighed deraf